

LAUREN ASHER

Throttled

DIRTY AIR 1

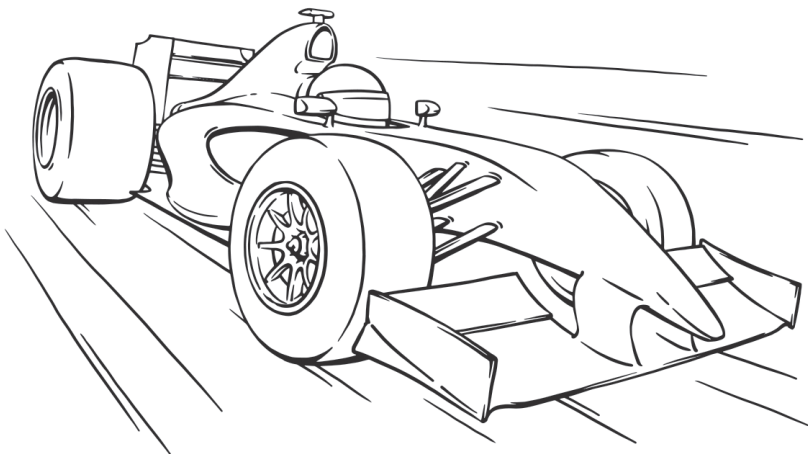
Vertaald door Nikki Greveling

Amsterdam · Antwerpen

*Mam,
Bedankt voor alles, inclusief het wijwater waarin je me zult
onderdompelen als je dit boek hebt gelezen.*

PROLOOG

Noah

TWEE JAAR EERDER

Tk haal diep adem en verwelkom de geur van rubber en uitlaatgassen voordat ik mijn vizier omlaag trek. Met mijn gehandschoende handen hou ik het stuur van mijn Bandini Formule 1-raceauto vast, mijn vingers trillend door de vibraties van de motor terwijl de metalen motorkap ratelt. Het publiek van de Grand Prix van Abu Dhabi barst van enthousiasme terwijl het team mijn bandenwarmers weghaalt. Het succes dat ik gisteren tijdens de kwalificatie behaalde heeft me poleposition op de grid opgeleverd, en als ik het niet verkloot, is de wereldtitel na deze race van mij.

Een voor een lichten de rode lampen boven me op en de gloed ervan is zichtbaar op de glanzende, rode lak van de motorkap. De fans

wachten stilletjes af. De lichten gaan uit en dat betekent de start van de Grand Prix. Ik druk het gaspedaal in en mijn auto rolt naar voren over de rechte weg voordat ik bij de eerste bocht aankom. De banden slippen over het wegdek en ik hoor piepende banden van de coureurs achter me. Op de racebaan lijd ik echter aan tunnelvisie. Het is alleen ik en de weg voor me.

‘Noah, ik wil je laten weten dat Liam Zander achter je zit, gevolgd door Jax Kingston en Santiago Alatorre. Hou dit tempo vast en let op bij de bochten.’ De stem van de teambaas weerklinkt door de radio in mijn helm.

Ik blijf mijn positie verdedigen en maak het voor de rest lastig om me bij de bochten in te halen. Het gebrom van de motor brengt me in vervoering terwijl ik met driehonderd kilometer per uur over een recht stuk raas. Fans schreeuwen als ik ze passeer. Mijn voet drukt op de rem luttele seconden voordat ik weer een bocht maak, met gierende, zachte banden op het asfalt. Het geluid is als muziek in mijn oren.

De eerste paar ronden van de race verlopen vlot. Adrenaline stroomt door mijn lichaam als Liams auto naast de mijne komt rijden bij een van de krommingen. De opvallende staalgrijze lak glinstert in de woestijnzon. Zijn motor ronkt. Ik probeer een gewaagde move uit door een paar tellen later op de rem te trappen dan wordt aangeraden voor een bocht. Het metaal trilt als de rechterbanden heel even van de grond loskomen voordat ze de weg weer raken. Liam valt terug; hij kan me niet inhalen en mijn auto schiet naar voren.

Mijn race-engineer praat via de radio tegen me. ‘Dat was een gevaarlijke bocht. Hou je hoofd koel, je hebt nog tweeënvijftig ronden te gaan. Er is geen reden om je uit te sloven.’

Ik lach zachtjes om het advies. Na een slopend seizoen lang Liam, Santiago en Jax van me af slaan, staat er nu nog maar één Grand Prix tussen mij en het wereldkampioenschap in.

‘Santiago heeft Liam bij de laatste bocht afgesneden. Onderschat hem niet, hij wil koste wat het kost winnen.’

Als geroepen verschijnt Santiago’s koningsblauwe auto in mijn zijspiegel. Ik schud mijn hoofd terwijl ik nog een draai maak. Hij gedraagt

zich als een jonge etter die zich te veel uitslooft, terwijl hij een reputatie voor zichzelf met zijn team en het F1-circuit probeert op te bouwen. Hij is niet slecht voor een nieuweling, maar in het afgelopen seizoen waren er te veel momenten die op het nippertje voor hem waren, waardoor ik hem niet graag bij me in de buurt heb.

De klootzak nadert mijn achtervleugel en overbrugt de afstand tussen onze auto's – niet erg handig voor de smalle reeks bochten die eraan komt. Mijn hart gaat flink tekeer. Ik hou het stuur stevig vast terwijl ik een paar keer diep ademhaal. In, uit, van die yogashit. Ik geef mijn eerste plek niet op en ben niet van plan om door Santiago te worden ingehaald. Grijs asfalt raast voorbij. Op het volgende rechte stuk komt Santiago naast me rijden, zo dichtbij dat onze wielen elkaar bijna raken. Maar een paar centimeter ertussen.

Beide motoren brullen als we de maximumsnelheid bereiken. Bij de volgende bocht in de weg raak ik weer voorop, mijn voorvleugel voor de zijne.

Fucking hel.

In plaats van dat Santiago afstand houdt, snelt hij naar voren. *Verdomde klootzak.*

Het gebeurt in slow motion, net als in een film, beeld voor beeld. Ik, een nutteloze toeschouwer. De teambaas van Bandini roept in mijn oor dat ik me moet terugtrekken, maar het geluid van knarsend metaal vertelt me dat ik te laat ben.

Santiago's auto raakt de mijne op een snelheid van driehonderd kilometer per uur, een rampzalige botsing die ik niet kan herstellen. Ik vloek als de banden van mijn auto van de grond komen en ik de lucht in ga. Ik vlieg verdomme voordat ik de weg weer raak.

Mijn auto slaat twee keer over de kop en schraapt over het wegdek. De vonken vliegen om mijn hoofd en het asfalt komt dichterbij. Goddank voor de halo. Het schrille geluid van krassend staal doet pijn aan mijn oren, totdat de auto tot stilstand komt. Mijn ademhaling klinkt oppervlakkig en komt met moeite door mijn samengeknepen keel.

'Noah, gaat het? Ben je gewond? Het veiligheidsteam is onderweg.'

'Ik ben oké. Die klootzak heeft me geraakt, me van de weg getikt als

een of ander fucking botsautootje.' Woede raast door me heen door de achteloosheid van Santiago. Ik ben van plan hem een klap te verkopen zodra hij na de Grand Prix de coolingdown-room binnenstapt. Om die lach van zijn gezicht te slaan.

'O, shit! Noah, zet jezelf schrap!'

Een rilling loopt over mijn rug. Aangezien ik niet kan bewegen, kan ik niets anders doen dan blijven zitten terwijl Jax' auto opzij zwenkt en dan de mijne raakt. Door de bocht achter me sta ik hier erg kwetsbaar. *Holy shit.* Mijn lichaam schudt en mijn hoofd botst pijnlijk tegen de hoofdsteen terwijl onze auto's rondraaien. De botsing schudt me door elkaar en mijn lichaam doet pijn op manieren waarvan ik niet dacht dat ze mogelijk waren.

Ik kan het kampioenschap vergeten. Allemaal dankzij Santiago en zijn domme kop, omdat hij iets flikte wat hij niet had mogen doen, alleen maar om een paar seconden voor te komen. Verdornd roekeloos van hem. Mijn hoofd tolt als de adrenaline afzwakt en mijn lichaam zich overgeeft aan de pijn.

'Fuck you, Santiago. Geniet maar van je overwinning, want het zal de laatste keer zijn.' Het kan me geen fuck schelen dat iedereen op de teamradio me kan horen. Laat de fans en hem maar weten dat ik hem haat. Die klootzak is een oorlog begonnen die hij niet zal winnen.

Zwarte vlekken dansen in mijn gezichtsveld, de combinatie van ondersteboven zitten en twee harde botsingen is te veel voor mijn lichaam. Ik kan niks doen terwijl het veiligheidsteam mijn auto weer rechtzet. Ik kook van woede en sla met mijn handen tegen het stuur op hetzelfde ritme van mijn bonzende hart.

Ik grom naar de hulpverleners die mijn lichaam onderzoeken. Ze stellen vast dat ik niks mankeer, op een gekrenkt ego en een hoge bloeddruk na. Het veiligheidsteam zet me af bij de Bandini-garage in de pitstraat en ik haast me langs de pitcrew, niet bepaald in de stemming om te praten of om op mijn rug geklopt te worden en te horen te krijgen dat alles goed komt. Ik wil niet van mensen horen dat ik volgend jaar het kampioenschap wel win.

Met twee treden tegelijk neem ik de trap naar mijn suite, klaar voor de

mensen die me achter die deuren opwachten. Mijn longen branden als ik diep ademhaal. Fuck, niet één keer, maar eerder tien, in en uit, totdat het ritme me eindelijk kalmeert.

Ik open de deur en zie twee mensen die ik liever helemaal niet zie. In ieder geval niet de komende tien jaar of zo. Mijn vader ijsbeert door de kleine suite, waar hij met zijn brede schouders de ruimte domineert en zijn borst snel op en neer beweegt op het tempo van zijn voeten. Zijn donkere haar ziet er voor een keer warrig uit en hij knijpt zijn diepblauwe ogen samen als hij me ziet. Mijn liefvallige moeder parkeert zichzelf op een grijze bank en haar ijzige ogen ontwijken me als ze haar nagels bestudeert. Haar blonde haar is perfect gestyled en ze zit in zo'n houding tegen de kussens waaraan je kunt zien dat ze model is geweest. Ze heeft geluk dat ze haar klauwen in mijn vader heeft weten te zetten, met als ultieme prijs een baby met een beroemde F1-racecoureur. Het DNA-spel heeft ze uitgespeeld met een zoon die de man met wie ze is getrouwd naar de kroon steekt.

Prachtige familie, nietwaar? Een gebroken, verminkte geschiedenis van gemiste verjaardagen, eenzame feestdagen en lege tribuneplaatsen bij de meeste Formule 1-races. De enige reden dat ze allebei bij deze Grand Prix aanwezig waren, is omdat pap herinneringen wilde ophalen terwijl mam opschepte bij haar vriendinnen over hoe geweldig het leven wel niet is als je de moeder van een topcoureur bent. Geen van beiden is hier voor mij.

‘Wat de fuck was dat?’ Mijn vaders stem schuurt over mijn huid als een mes. Zijn venijnige ogen doorboren de mijne, op zoek naar een teken van zwakte. Hij lijdt aan een *resting dick-face* met rimpeltjes in de gevoelige huid rond zijn ogen. Helaas lijk ik op hem. Donker haar met een slag erin, blauwe ogen die wedijveren met de Caribische Zee en een lang figuur dat niet veel van het zijne afwijkt.

Ik leg een hand op mijn racepak, boven op mijn borst. ‘Shit, zeg. Iemand vertelde me dat ik voor een topteam in de Formule 1 racete, maar misschien had ik hem niet moeten geloven.’

‘Iemand vertelde mij dat jij dit jaar wereldkampioen hoorde te worden, maar misschien had ik hem ook niet moeten geloven,’ kaatst mijn vader terug.

Ab, daar is de adder die we allemaal kennen en haten. Kijk, mijn vader is dan misschien wel een legende voor iedereen in de F1-wereld, maar voor mij is hij een slang regelrecht uit de hel. Een slang die de duivel zelf op me af heeft gestuurd. Een giftige man die mij alleen maar uitfoertert en mijn carrière bekostigt op de voorwaarde dat hij me kan neerhalen wanneer hij maar wil. Maar in het bijzijn van de rest van de wereld gedraagt hij zich als een voorbeeldige vader die mijn racecarrière steunt, zowel financieel als emotioneel. Hij kon nog wel een Oscar winnen voor beste mannelijke klootzak.

‘Ben je bang dat ik je record van drie kampioenschappen breek? Ik dacht dat je blij zou zijn als ik in je schaduw bleef staan, terwijl ik voorgoed concurreer met de legendarische Nicholas Slade.’ Jaloezie druipt van mijn stem.

Hij overbrugt de afstand tussen ons en grijpt me vast, net zoals vroeger. Zijn vuist verstrakt om mijn racepak en in zijn ogen zie ik zijn haast oncontroleerbare woede. Ik merk dat hij in een tweestrijd zit tussen verbaal de discussie aangaan of me een klap verkopen.

Ik rol met mijn ogen en doe mijn best om onverschillig over te komen, ondanks het feit dat mijn hart in mijn borst flink tekeergaat. ‘Je bent zo voorspelbaar dat het saai wordt. Wat ga je doen? Me in elkaar slaan om me eraan te herinneren wat voor een klootzak je bent?’ Mijn stem klinkt vastberaden.

Mijn vader en ik hebben een bewogen geschiedenis, om het zo maar even te zeggen. De eerste drie jaar van mijn leven waren leuk, maar toen ik begon met karten, was het uit met de pret. Het is ironisch hoe de beste jaren van mijn leven de ergste werden. Weg was de vader die me meenam naar het park om te fietsen of een football over en weer te gooien. Elk jaar werd hij erger, terwijl ik hem alleen maar tevreden probeerde te houden, mezelf tot het uiterste pushte om een van de beste coureurs in de kartwereld te worden. Toen doorliep ik de voorstadia van Formule 1 en hunkerde ik constant naar zijn liefde en trots, ten koste van mijn eigen jeugd. Ik wilde wanhopig graag een einde maken aan zijn privétuelen. De fans kennen de echte ik niet, de shit waarmee ik moest dealen om indruk op mijn vader te maken, de wekelijks momenten waarop ik een

pak slaag kreeg als ik niet eerste werd. Mijn achterste kent het gevoel van een riem maar al te goed.

Een vlakke hand veranderde in een vuist en werd geüpgraded naar een verbale afstraffing toen ik even groot was als hij. Mijn vader heeft me ontdaan van mijn jeugd en dat kostte me ook mijn menselijkheid. Want als je het ergste in iemand wilt overleven, moet je uiteindelijk net zo worden.

Ik staar in mijn vaders ogen en kijk naar het monster dat mij heeft gemaakt. Hij heeft zijn zin gekregen. Om hem tevreden te houden en mezelf te beschermen werd ik alles wat hij is, alleen gebruik ik mijn vuisten niet. Ik ben een klootzak met muren om zich heen die hoger zijn dan de rotswanden van de Grand Canyon, verdomme.

Hij kijkt me vuil aan en zijn woorden komen er snauwend uit tussen zijn op elkaar geklemde kaken. 'Ik heb duizenden dollars verloren dankzij jouw geklungel. Gefeliciteerd met je tweede plek. Hoe voelt het om een heel jaar van je leven weggegooid te hebben? Je kunt niet in mijn schaduw leven als je niet eens dezelfde lucht waard ben die ik inadem.'

Zijn woede doet mijn moeder niks, die zit daar gewoon toe te kijken, haar ogen kil en dood, net als haar persoonlijkheid. Een nietsnut die de rol van moeder aanneemt wanneer het haar uitkomt. Ze kiest ervoor om een oogje dicht te knijpen elke keer als mijn vader zich zo gedraagt, en de onverschilligheid is duidelijk te zien in haar ogen. Ik zou soms oprecht vergeten dat ze kan praten, ware het niet dat ze me af en toe belt om te vragen naar exclusieve backstage-kaartjes.

'Dan kun je me maar beter loslaten. Als ik jou was, zou ik niet bij me in de buurt willen komen, ik hoorde namelijk dat het besmettelijk is om een loser te zijn.' Ik pak zijn handen vast en duw hem van me weg. Zo makkelijk kom ik echter niet van hem af. Hij blijft naar me kijken terwijl hij het volgende snauwt.

'Sinds je geboorte ben je al zo'n prutser. Je bent alleen maar zo ver gekomen dankzij mij en mijn investeringen, aangezien niemand een zielig geval zoals jij wilde sponsoren. Een verwaande, losbandige etter die deed alsof hij stoer was, terwijl je 's nachts in je kussen huilde om een mama die niet van je hield en een papa die je wekelijks sloeg.'

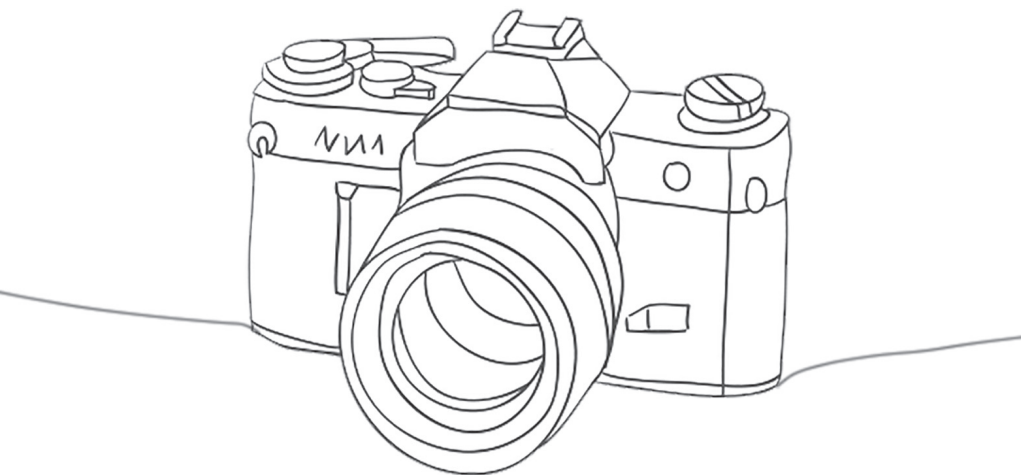
Ik haal mijn schouders op, in de hoop achteloos over te komen.

Vanbinnen begint mijn bloed te koken en voel ik mijn lichaam trillen, snakken naar een gevecht, iets wat ik helaas genetisch heb doorgekregen van deze man.

‘Shit, pap, sorry. Wil je je ogen afvegen met een paar briefjes van honderd? Wat een teleurstelling moet het zijn om iemand op te voeden die al drie wereldkampioenschappen op zijn naam heeft staan.’

‘Het was geen teleurstelling om je op te voeden, maar wel om te zien wat voor zielig excuus voor een man je bent geworden. Geniet maar van je tweede plek. Ik weet dat het voor mij al even geleden is, maar ik hoorde dat je vanaf de eerste plek het beste uitzicht op het podium hebt.’ Hij schenkt me een kwaadaardige lach voordat hij wegloopt.

Schaakmat, verdomme.

HOOFDSTUK 1

Maya

‘*M*aya Alatorre, Bachelor of Arts in Communicatie.’ De aankondiger roept mijn graad in het Engels en Spaans om. Mijn ouders en Santi grijzen naar me vanaf hun plekken aan de zijkant van het podium, waar ze met bordjes in de lucht zwaaien naast alle andere ouders van de afgestudeerden aan de Universitat de Barcelona. Ik hou het dure papiertje in mijn handen en het ruwe materiaal drukt tegen mijn vingers. Het herinnert me aan al mijn inspanningen die me hier vandaag hebben gebracht.

Ik ga weer tussen de zee van studenten zitten, allemaal gekleed in goedkope toga’s gemaakt van polyester. Na een paar toespraken duwen we de kwastjes van onze afstudeerhoeden opzij: een teken dat onze tijd op de universiteit ten einde is. Vijf afmattende jaren en twee wisselingen van studierichting later en ik kan trots aankondigen dat ik ben afgestudeerd. Zo zie je maar dat ik echt niet gemaakt was voor biologie: ik viel flauw

tijdens het ontleden toen mijn partner in de maag van een babyvarken sneed. En rechten werd het ook niet echt: ik gaf over in een prullenbak tijdens mijn eerste debat en gaf me al gewonnen nog voordat ik een vraag voorgeschoteld had gekregen. Sommigen zouden deze herstarten zien als falen, maar ik ben van mening dat ze mij als persoon sterker hebben gemaakt, net als mijn veerkracht.

Het kostte twee stages voordat ik erachter kwam dat ik geïnteresseerd was in film en productie. Nu kan ik mezelf rekenen tot de groep afgestudeerden zonder baan, want een baan in de filmindustrie vinden is veel lastiger dan ik dacht.

Ik tref mijn familie buiten aan, waar het uitzicht over Barcelona ons groet, met de frisse decemberlucht op mijn huid, die daar niet bepaald goed tegen is beschermd onder de goedkope afstudeeroutfit. We lopen op elkaar af voor een grote groepsknuffel voordat ze foto's van me maken. Iedereen feliciteert me en geeft me een kus op mijn wang. Mijn broer, Santiago, duwt een envelop in mijn handen.

'Omdat je bent afgestudeerd. Je hebt er in ieder geval de tijd voor genomen.' Hij glimlacht naar me voordat hij een tik op mijn hoed geeft. We lijken op elkaar, maar tegelijkertijd ook niet, goddank. Donker, dik haar, met lichtbruine ogen, lange wimpers en een olijfkleurige huid. Daar eindigt onze gelijkenis zo'n beetje. Santi heeft het lange-mensen-gen doorgekregen van een verre bloedverwant, en ik ben al in de brugklas gestopt met groeien. Hij heeft stoppeltjes op zijn gezicht, het resultaat van zich een week lang niet scheren, en een sullige grijns, en ik plak liever een ondeugende lach op mijn gezicht die matcht met de fonkeling in mijn ogen. Hij sport zeven dagen per week, en ik tel de trap die ik beklim om naar college te gaan als een dagelijkse work-out.

Santi's telefoon gaat over en hij loopt bij ons vandaan om op te nemen.

Mijn moeder gebaart dat ik weer moet poseren en maakt dan nog meer foto's. Zij en ik lijken op elkaar, met onze honingkleurige ogen, korte figuur en haar met zoveel slag en volume erin dat het gelijk goed zit als we wakker worden.

'We zijn ongelooflijk trots op je. Allebei onze kinderen doen het goed in de wereld,' zegt mijn moeder terwijl ze een foto maakt net als ik met

mijn ogen rol. Ze praat met een accent en korte tussenpozen; het Engels dat ze kent heeft ze geleerd van gasten in het hotel waar ze werkt.

Ik kreun als ze een dikke zoen op mijn wang drukt, waardoor er een beetje van haar lippenstift op mijn huid blijft plakken.

Mijn vader mompelt dat ze me als een volwassen vrouw moet behandelen. Niet te geloven. Ik word volwassen genoemd, alleen maar omdat ik een afstudeerhoed in de lucht heb gegooid. Zijn glimlach bereikt zijn bruine ogen en rimpeltjes verschijnen in de huid eromheen als hij op me neerkijkt. Hij heeft dik haar, net als Santi, een korte baard en een slank figuur. Santi ziet eruit als een jongere, gespierdere versie van onze vader.

‘Wie heeft er trek?’ vraagt pap terwijl hij over zijn buik wrijft.

Santi komt weer bij ons staan, bleker dan gewoonlijk. Hij buigt naar me toe en fluistert in mijn oor: ‘Sorry hiervoor, maar ze worden boos als ze dit nieuws niet van mij horen.’

Ik kijk naar hem op, verward waarover hij zich verontschuldigt.

Santi haalt diep adem voordat hij begint te glimlachen. ‘Mijn manager heeft me net verteld dat Bandini me een contract aanbiedt voor het komende seizoen.’

Shit.

Santiago heeft niet alleen vanavond de show gestolen, maar de ogen van de hele wereld zullen vanaf nu op hem gericht zijn.

Ik zet Santi's groene smoothie op de tafel naast zijn fitnessbankje. Honderd magere grammen sap waar ik me voor schaam. Deze smurrie is het bewijs dat ik de komende tijd maar weer ver uit de buurt van een keuken moet blijven. Vooral als je bedenkt dat de groene vloeistof nog steeds van het plafond daar drupt. Wat een rommel. Het is allemaal leuk en aardig totdat je vergeet het deksel op de blender te doen, waardoor de inhoud alles onder spettert, inclusief mijn haar en kleren.

‘Je hoeft me niet te verzorgen. Je zou lol moeten trappen nu het nog kan, aangezien het straks een tijdje duurt voordat we weer thuis zijn.’ Hij gromt terwijl hij het gewicht wegduwt van zijn borst.

‘Ik wil mezelf nuttig maken en niet het gevoel krijgen dat ik je gebruik voor een gratis slaapplek.’ Ik friemel met mijn handen terwijl hij bankdrukt. Zijn diepe ademdeugen vullen de stilte.

De glanzende fitnessapparatuur blinkt in het licht van de lampen aan het plafond, het bewijs van zijn toewijding aan de Formule 1. Zijn nieuwe huis lijkt in de verste verte niet op de slaapkamer die we vroeger moesten delen. Hij heeft nu zes slaapkamers, een eigen gym, een minibioscoop en een zwembad zo groot als dat van de Olympische Spelen. Het huis heeft een kolossale omvang van vijfhonderd vierkante meter.

Hij zucht. ‘We hoeven ons niet druk te maken om geld.’

‘Ik weet het, ik weet het, maar ik wil zelf iets beginnen waar ik trots op kan zijn, want ik kan niet voorgoed in jouw schaduw leven.’ Ik voel de drang om een lok van mijn haar om mijn vinger te draaien, maar ik negeer de nerveuze tic.

Ik geloof niet dat ik ooit zal vergeten dat zijn bankrekening een absurde hoeveelheid nullen bevat. Zijn eerste F1-salaris heeft mijn hele studie betaald. Daar hoefde hij geen twee keer over na te denken. Zonder een spier te vertrekken ondertekende Santi de cheque, alsof hij denkt dat hij voor onze familie moet zorgen nu hij zo succesvol is geworden, maar dat is helemaal niet het geval. We waarderen alles wat Santi doet. Het feit dat hij ons op elke mogelijke manier wil helpen heeft een veel diepere reden dan een gevoel van verplichting.

Toen we jonger waren, hadden onze ouders elk twee banen om elke cent te sparen voor Santi’s racecarrière. Pap repareerde karts als een bijbaantje terwijl mijn moeder in het weekend huizen schoonmaakte. In tegenstelling tot de meeste rijkelui’s kinderen in F1 kon je mijn ouders hooguit rekenen tot de middenklasse. Santi heeft een reputatie voor zichzelf opgebouwd zonder financiële steun of een beroemde stamboom. Hij heeft nu eindelijk sponsoren die in hem en zijn talent geloven, wat zijn leven gemakkelijker maakt en het racen een verdomd stuk leuker.

‘Ik wil dat je dit seizoen meegaat naar al mijn races. Je kunt dit jaar

gebruiken om erachter te komen wat je nu wilt doen. Bovendien wordt het vast leuk om eindelijk eens samen te reizen.’ Hij glimlacht sullig naar me vanonder zijn barbell.

Santi’s droom komt uit nu hij een F1-coureur wordt voor Bandini, het topteam uit de sport. Het is iets wat hij al heel lang wil. Ik heb geen moment getwijfeld toen hij me vroeg met hem mee te gaan, want mijn grote broer is praktisch een superster. Het deed pijn toen hij de bom dropte en ons het nieuws vertelde tijdens mijn diploma-uitreiking, maar ik heb me eroverheen gezet vanwege zijn goede reden. Hij wilde het ons namelijk persoonlijk vertellen, in plaats van dat we er via de paparazzi achter kwamen. In tegenstelling tot andere broers en zussen vond ik het niet erg om de schijnwerpers te delen.

‘Dat is het plan. Je assistent heeft me alle reisinfo en de reserveringen doorgestuurd.’

Het voelt gek om te zeggen dat hij een assistent heeft. Zij regelt al zijn afspraken, ze checkt zijn hotels, zorgt ervoor dat hij zijn wekelijkse boodschappen krijgt en beheert zijn sponsorschappen.

‘Heb je de camera gekregen die ik voor je heb uitgekozen?’

Ik heb geen idee hoe ik zijn vrijgevigheid moet terugbetalen, vooral niet als hij me zulke dure cadeaus blijft geven. Hij koopt nog steeds dingen voor me, ook al betaalt hij al voor alles. De laatste tijd worstel ik met gevoelens van schuld en dankbaarheid.

‘Ja, nogmaals bedankt. Ik heb hem al helemaal geïnstalleerd en ik kan niet wachten om te beginnen met vloggen. Ik heb al een handstatief gekocht om F1-zaken mee te filmen.’ Ik glimlacht naar hem.

Zonder te pauzeren blijft hij het gewicht probleemloos omhoog drukken terwijl hij praat. ‘Ik kan niet wachten om de filmpjes te zien zodra je bent begonnen. Heb je alles al ingepakt?’

‘Ja, pap, twee dagen geleden had ik alles al klaarstaan, precies zoals je me hebt gevraagd.’ Ik rol met mijn ogen.

Hij lacht terwijl hij met zijn amandelvormige ogen naar me kijkt. ‘Ik hoop dat ik die brutale mond niet het hele seizoen hoef aan te horen. Ik kan je tienerhormonen niet bijhouden.’

‘Je bent maar een jaar ouder dan ik. Rustig aan met het woord “tiener”.

Mijn hormoonproblemen zijn verleden tijd. Ik ben drieëntwintig, niet vijftien.'

Zijn lichaam trilt. *Mooi. Dat krijg je ervan als je niet goed over je woorden nadenkt.* Hij moet opletten met wat hij zegt, aangezien een filmcrew hem continu zal volgen.

Hij staat op en veegt dan zijn sportapparatuur schoon, want dat is nou eenmaal hoe hij is: keurig, georganiseerd en verantwoordelijk. Respectabele mensen maken hun sportapparatuur schoon, zetten alles weer terug waar het stond, terwijl mensen zoals ik überhaupt nooit naar de sportschool gaan.

Santi is betrouwbaar en stabiel, en ik heb daarentegen goede intenties die ik niet goed weet waar te maken. Ik respecteer mijn broers levenskeuzes, maar momenteel zit ik zelf in een tussenfase. En daarom ga ik de wereld rondreizen, meer over mezelf leren en volwassen worden. Onze familie weet dat ik uiteindelijk alles op een rijtje moet krijgen. En dat gaat ook zeker gebeuren. Maar net zoals een goede wijn neem ik rustig de tijd.

Die tijd betekent drankjes bij het zwembad terwijl Santi meedoet aan een wereldwijde competitie in eenentwintig verschillende races. Nee, ik maak een grapje. Zoals het een echte Europeaan betaamt ben ik gek op F1, wat betekent dat ik hem bij elke mijlpaal zal aanmoedigen, of bij elke pitstop. Je snapt wel wat ik bedoel.

Vroeger deden mijn broer en ik alles samen. Zijn kartraces waren iets waar we met het hele gezin naartoe gingen, en het verbaasde niemand dat hij een F1-coureur werd. Op zijn leeftijd was hij een van de jongste coureurs ooit. Ik kan me niet voorstellen hoe dankbaar Santi wel niet moet zijn, wetende dat Bandini doorheeft hoeveel potentie hij heeft en daar gebruik van wil maken. Zijn nieuwe contract is een beloning voor zijn levenslange harde werk in de racewereld, en kondigt een nieuw hoofdstuk in zijn carrière aan.

Mijn grote bro heeft dus in feite de skills en de drive. En ja, die woordspeling was bewust.

Daar in Santi's sportruimte doe ik hem een belofte.

'Ik zweer plechtig dat ik goede plannen heb.'

Zijn wenkbrauwen kruipen naar elkaar toe. ‘Citeerde je nou *Harry Potter* aan me?’

‘Niet echt. Ik heb de zin iets aangepast, dus de woorden zijn van mij.’
Hij gniffelt. ‘Je bent soms niet te geloven.’

O, lieve broer van me, dat weet jij net zo goed als ik.

Het is zondag, en een uur later komen onze ouders opdagen voor het avondeten. De geur van mams zelfgemaakte paella dringt mijn neusgaten binnen terwijl de smaak van sangria op mijn tong ligt. Ze hebben beiden een lach van oor tot oor als Santi en ik ze vertellen dat ik van plan ben om met hem mee te gaan dit raceseizoen, en ze stralen trots en geluk uit.

‘Al je harde werk wordt eindelijk beloont, inclusief die lange dagen op de crossbanen voordat je in de hogere divisies kwam. We waarderen alles wat je hiervoor hebt opgeofferd, inclusief school.’ Mijn vader houdt zijn glas in de lucht voordat hij een slok neemt.

Sinds Santi het grote contract met Bandini heeft binnengehaald, laten onze ouders graag weten hoezeer ze op prijs stellen wat Santi allemaal heeft gedaan. Zo heeft hij hun hypotheek afbetaald, een spaarrekening voor ze geopend en ze op vakantie gestuurd. Allemaal onbaatzuchtige daden. Een vlag van jaloezie die ik niet kan tegenhouden overspoelt me, om het feit dat hij voor onze familie kan zorgen. De onzekerheid die ik voel omdat ik nooit kan evenaren wat hij doet intimideert me. Begrijp me niet verkeerd, ik ben blij dat hij zo succesvol is, maar ik ben bang dat ik nooit zoiets geweldigs zal doen als wat hij heeft bereikt.

‘We kunnen niet wachten om Bandini een bezoekje te brengen als je in Barcelona bent voor je thuisrace.’ Mijn moeder klapt in haar handen, iets waar ik ook vaak de neiging toe heb. Haar ogen stralen onder de kroonluchter in Santi’s eetkamer, en haar bruine haren golven om haar gezicht.

Santi glimlacht naar onze ouders. ‘Ik kan niet wachten om terug

te zijn en in Spanje te racen. De thuisraces zijn voor alle coureurs de belangrijkste.’

We proosten allemaal op Santi’s woorden.

‘Het is fantastisch dat je met hem meegaat en hem gezelschap houdt. Ik weet zeker dat het reizen eenzaam kan zijn. Bovendien kun je aan je vlogs werken,’ zegt mam tussen het eten door.

Het is lief dat ze me bij het gesprek betreft. Ze steunt me in mijn proces door me verschillende artikelen en filmpjes te sturen over hoe ik mezelf het best kan presenteren en meer naamsbekendheid kan krijgen.

Ik ben niet van plan om hem overal naartoe te vergezellen in elk land, want dat is stom. Mijn ideeën zijn belangrijk voor me, maar het maken van vlogs is niet hetzelfde als rondrijden in de snelste en duurste auto’s van de wereld.

‘Ik kan alles filmen, want Santi heeft een camera voor me gekocht. Hopelijk leer ik nieuwe mensen kennen met wie ik contact kan onderhouden. Ik wil wel bezig blijven als hij het druk heeft.’ Ik steek mijn kin hoog in de lucht en doe mijn best om zelfverzekerd over te komen, ook al voel ik me niet helemaal zo.

‘We zijn blij dat je met hem meegaat. Je moeder en ik maken ons zorgen om je en hopen dat je je eigen weg vindt. Haal alles uit je communicatiediploma wat eruit te halen valt.’ Mijn vader haalt zijn hand door zijn grijze haren. Hij bedoelt het goed en aangezien ik in het verleden niet de beste keuzes heb gemaakt, neem ik het hem ook niet kwalijk. De twijfel bijt zich in me vast door zijn opmerking, maar ik schuif het gevoel opzij.

‘Santi heeft geluk dat zijn leven precies zo is gelopen als hij wil. Hij is een topcoureur op zijn vierentwintigste. Ik ben nog maar drieëntwintig, wat betekent dat ik nog een lange tijd voor me heb.’ Ik schenk mijn ouders een lach, waarbij ik de paniek negeer die door mijn lichaam raast bij het idee ze teleur te stellen.

‘Ik heb wat regels besproken met Maya, je weet wel, om haar uit de problemen te houden. Ik wil haar namelijk niet nog een keer dronken en huilend op de badkamervloer aantreffen met een liedje van de Jonas Brothers op.’

Ik gooi mijn servet naar Santi. ‘Dat is één keer gebeurd! Het was mijn verjaardag en ze hadden net aangekondigd dat ze weer samenkwamen. Ik was heel emotioneel, oké? Overweldigd, terwijl ik net mijn handen aan het wassen was.’

Iedereen aan tafel lacht.

‘En ik heb gezegd dat ze haar camera niet aan een vreemde moet geven vanwege het laatste voorval.’ Santi’s ogen fonkelen van vermaak.

Ik weersta de drang om met mijn ogen te rollen. ‘Hoe moest ik nou weten dat een vreemde gast er met mijn telefoon vandoor zou gaan terwijl ik alleen maar om een foto vroeg? Wie doet dat nou? Het gaat tegen elke moraal in.’ Om eerlijk te zijn, zijn er een heleboel situaties geweest waarin ik me op het verkeerde tijdstip op de verkeerde plek bevond en ook nog eens een verdacht figuur vertrouwde.

‘Mensen zonder moraal. Je moet op je hoede zijn bij zulke types. Er zouden meer mensen naar de kerk moeten gaan.’ Mijn moeder slaat een kruis om haar woorden kracht bij te zetten.

Lieve hemel, natuurlijk gelooft mijn moeder dat religie alles kan oplossen.

Ik geniet van de rest van het etentje met mijn familie en ben blij als het gesprek ergens anders over gaat. Niemand snapt hoe zwaar het is om te concurreren met mijn broer. Het is niet alsof ik het wil, maar ik kan er niets aan doen; Santi heeft het me erg lastig gemaakt om zijn prestaties te evenaren. Toch wil ik alle negatieve gedachten opzijzetten en genieten van de reis die we voor de boeg hebben.

Want weet je wat nog erger is dan klagen over je grote broer?

Klagen over je grote broer die elk moment van de dag zo verdomd perfect is.